

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Lubora Veselého a soudkyň JUDr. Elišky Galiazzo a JUDr. Markéty Čermínové ve věci

žalobce: **Jaroslav Č.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem JUDr. Janem Kučerou
sídlem Stavitelská 1099/6, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zadostiučinění za nemajetkovou újmu

o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. listopadu 2019, č.j. 15 C 245/2018 - 292,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích III. a IV. **potvrzuje.**
- II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 300 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně řízení zastavil co do částky 150 000 Kč (výrok I.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 30 000 Kč s 9 % zákonným úrokem z prodlení od 9. 12. 2018 do zaplacení a dále částku rovnající se zákonnému úroku z prodlení ve výši 9 % p.a. z částky 150 000 Kč od 9. 12. 2018 do 11. 2. 2019 do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok II.), zamítl žalobu co do částky 423 200 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % z této částky od 9. 12. 2018 do zaplacení (výrok III.) a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 30 922,50 Kč (výrok IV.).
2. Takto rozhodl o žalobě, jíž se žalobce domáhal jednak přiznání nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním vedeným u Městského soudu v Praze sp. zn. 56 T 3/2014 ve výši 500 000 Kč a dále nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku trestního stíhání ve výši 103 200 Kč s tvrzením, že trestní stíhání žalobce trvalo od 4. 5. 2011 do 29. 1. 2018, tj. 6 let, 8 měsíců a 25 dnů, při výši 18 000 Kč/1 rok.
3. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že proti žalobci bylo usnesením Policie ČR ze dne 4. 5. 2011 zahájeno trestní stíhání pro přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. z. a přečin neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací dle § 230 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. z., jehož se měl dopustit jako zaměstnanec (ředitel pobočky) Komerční banky. Žalobce podal dne 7. 5. 2011 stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání a dne 12. 8. 2011 návrh na zastavení trestního stíhání. V průběhu řízení v letech 2011 a 2012 byli jednotlivým obviněným ustanovováni obhájci, byl zadržen obviněný M. a obviněný N. Dne 26. 2. 2014 byla podána obžaloba, hlavní líčení bylo nařízeno dne 17. 7. 2014, hlavní líčení ve dnech 25. - 29. 8. 2014 bylo odročeno a nařízeno na 25. 9. 2014, obžalovanému A. byla udělena pořádková pokuta 15 000 Kč a byl vydán příkaz k zatčení, obžalovaný A. byl vzat do vazby, hlavní líčení bylo nařízeno 18. 11. 2014 a byly provedeny výslechy a pokračovalo 20. 11. 2014, svědci byli slyšeni na hlavním líčení 2 - 6. 2. 2015 a 16. - 20. 2. 2015 a bylo odročeno za účelem znaleckého přezkoumání odposlechů a znaleckého posudku ke zkoumání zdravotní způsobilosti některých subjektů. Znalecké posudky byly vypracovány 15. 4. a 14. 8. 2015, hlavní líčení bylo nařízeno 4. 4. 2016, byly prováděny důkazy. Rozsudkem ze dne 6. 4. 2016 č.j. 56 T 3/2014 - 4247, uznal soud žalobce vinným, k odvolání Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 1. 2017 věc ohledně žalobce vrátil soudu I. stupně a žalobce byl rozhodnutím ze dne 30. 6. 2017 obžaloby zproštěn, k odvolání státního zástupce Vrchní soud v Praze dne 29. 1. 2018 pod č.j. 6 To 62/2017 - 5232 napadený rozsudek zrušil a žalobce byl zproštěn dle § 226 písm. b) tr. ř., neboť označený skutek není trestným činem, rozsudek nabyl právní moci dne 29. 1. 2018. Z výpovědi svědků Ivety R. a Mgr. R., zaměstnanců Komerční banky, vzal za prokázané, že důvodem pro ukončení pracovního poměru bylo trestní stíhání žalobce (zejména v důsledku nepravomocného odsuzujícího rozsudku byl iniciován proces rozvázání pracovního poměru dohodou, žalobci byla vyplacena částka 900 000 Kč jako odstupné). Dále vzal za prokázané, že od dob studií byl žalobce zaměstnán u Komerční banky, vypracoval se na ředitele pobočky, nyní pracuje jako finanční poradce, a proto uzavřel, že trestní stíhání zasáhlo do profesního života žalobce, jakož i do rodinného života, když s manželkou plánovali ještě jedno dítě, avšak žalobce se obával o svoji budoucnost, z toho důvodu rovněž nepořídil ani větší byt. Do volnočasových aktivit ani kamarádských a společenských vazeb trestní stíhání nezasáhlo.
4. Po právní stránce soud I. stupně posoudil věc podle § 7 odst. 1 a § 8 odst. 1 a dále § 13 odst. 1 a § 31a zák. č. 82/1998 Sb., uvedený nárok je třeba posuzovat jednak z titulu vydaného nezákonného rozhodnutí v podobě vydaného usnesení o zahájení trestního stíhání proti žalobci, a jednak z titulu nepřiměřené délky řízení. Dospěl k závěru, že celková délka řízení je nepřiměřená, když trvala 6 let a 8 měsíců, čímž došlo k porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Základní částka při 15 000 Kč/1 rok (prvé 2 roky v poloviční výši) činí 100 000 Kč, dovodil, že řízení proběhlo na 2 stupních

soudní soustavy opakovaně, avšak byl to soud I. stupně, který nerozhodl napoprvé správně a celkově způsobil další trvání řízení. Co do procesní, právní a skutkové složitosti ponížil částku o 20 %, ve věci bylo více obžalovaných, jeden spoluobžalovaný mařil soudní jednání. Ohledně skutkové složitosti a i právní složitosti byly dávány pokyny ze strany Vrchního soudu v Praze. Žalobce spolupracoval a nezavinil celkovou délku řízení, jednalo se o trestní řízení, avšak žalobce požaduje samostatně i odškodnění za nezákonné rozhodnutí. Výsledná částka tak činí 80 000 Kč, a vyplatila-li žalovaná již částku 50 000 Kč, zbývá doplatit 30 000 Kč. Ohledně požadavku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí konstatoval, že došlo k jeho vydání usnesením o zahájení trestního stíhání dne 4. 5. 2011, č.j. KRPA-1683/TC2010-00091, neboť rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018 byl žalobce obžaloby zproštěn. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1847/2001 dovodil, že žalobce k výzvě soudu o doplnění tvrzení týkajících se intenzity zásahu do osobnostní sféry doplnil tvrzení po koncentraci řízení, a s ohledem na žalobní tvrzení vzal za prokázaný zásah do profesní sféry žalobce, jakož i do rodinného života. Ohledně jiných aktivit žalobce další zásahy netvrdil, a proto uzavřel, že částka přiznaná žalovanou ve výši 100 000 Kč je již dostatečným zadostiucněním, a žalobu ve zbytku zamítl. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 3 o. s. ř. a ust. § 146 odst. 2 o. s. ř.

5. Proti výroku III. rozsudku podal odvolání žalobce, navrhl, aby odvolací soud změnil rozsudek a přiznal žalobci částku 423 200 Kč. Vytýká soudu I. stupně, že ohledně nároku na nemajetkovou újmu z titulu nepřiměřené délky řízení vyšel z částky 15 000 Kč, aniž odůvodnil, proč ji stanovil, a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, dále soud vůbec nezohlednil inflaci. Není podložený závěr soudu I. stupně o ponížení o 20 %, když z rozsudku není zřejmé, jak významnou část tvoří složitost procesní, skutková či právní. Kdyby orgány činné v trestním řízení vyžádaly výsledky z interního auditního šetření Komerční banky, nikdy by soud nemohl dospět k závěru, že je žalobce vinen. Věc nebyla významně složitá ani z pohledu skutkových okolností ani z pohledu právní kvalifikace, nebylo nutné aplikovat cizí právo. Odvolatel nemůže nést odpovědnost za dalšího spoluobžalovaného, sám k průtahům nepřispěl. Při délce řízení od 4. 5. 2011 do 29. 1. 2018, tj. 6 let, 8 měsíců a 25 dnů, tak při částce 18 000 Kč ročně náleží žalobci částka 103 200 Kč, proto požaduje přiznání i zbývající částky. Ohledně nemajetkové újmy vzniklé nezákonným trestním stíháním požadoval 500 000 Kč, žalovaná mu přiznala 100 000 Kč, kterou považuje za zcela nedostatečnou, neboť je osobou bezúhonnou (náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2551/13), trestní stíhání se významně projevilo do jeho profesního života bankéře, když byl od dob svých studií zaměstnán u Komerční banky, měl nastartovanou kariéru, vypracoval se na ředitele pobočky a z důvodu trestního stíhání byl nucen odejít. Odvolateli se nepodařilo najít srovnatelné pracovní uplatnění a odškodnění za takovýto zásah, odpovídající cca jedné měsíční mzdě, považuje za zcela nepřiměřené. Po celou dobu trvání trestního stíhání pociťoval stres a obavy o svou budoucnost, což výrazně zhoršilo nepravomocné odsouzení s trestem odnětí svobody 2 let s podmíněným odkladem na 3 roky. Vytýká soudu I. stupně, že se dostatečně nevypořádal s argumenty týkajícími se judikatury - rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 29 Co 375/2015, kdy byla přiznána částka 550 000 Kč za dlouhotrvající trestní řízení 7 let, kdy šlo o bezúhonného poškozeného v souvislosti s jeho pracovní činností, dále č.j. 12 Co 130/2015 - 174, kdy poškozené znalkyni bylo přiznáno 300 000 Kč a trestní stíhání trvalo 17 měsíců.
6. Žalovaná se k odvolání písemně nevyjádřila, při ústním jednání odvolacího soudu navrhla napadený rozsudek jako věcně správný potvrdit.
7. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání a v jeho mezích napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

8. V souzené věci soud I. stupně provedl úplné dokazování, na jehož základě zjistil všechny rozhodné skutečnosti, a odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu I. stupně. Takto zjištěný skutkový stav soud I. stupně posoudil správně i po právní stránce. Odvolací soud souhlasí se závěry soudu I. stupně, že ve věci žalobce došlo k nezákonnému trestnímu stíhání i k nesprávnému úřednímu postupu v podobě nepřiměřené délky trestního řízení.
9. Podle § 5 zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem. Podle § 7 cit. zák. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle § 8 odst. 1 cit. zák. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
10. Podle § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
11. Podle § 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, k postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.
12. K nároku žalobce za újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním. Nejvyšší soud ve své judikatuře dovodil, že kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy odškodnitelné, jsou v případech zahájení trestního stíhání (řízení), které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, a) povaha trestní věci, b) délka trestního řízení, c) následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Těmi budou zejména okolnosti vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, okolnosti zahájení trestního stíhání předcházející, popřípadě trestní stíhání poškozeného provázející, vedoucí k závěru o podílu poškozeného na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zahájeno, popřípadě, že proti němu bylo ve vedení trestního stíhání pokračováno, aniž by bylo lze uzavřít, že si trestní stíhání zavinil sám. V této souvislosti je třeba rovněž zohlednit důvody, pro které k zastavení trestního stíhání, nebo zproštění obžaloby došlo.
13. K povaze trestní věci. Žalobce byl obviněn ze spáchání přečinu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zák., přičemž trestní sazba je v rozmezí 1 - 5 let, a dále podle § 230 odst. 2a, 3a tr. zák., přičemž trestní sazba je 6 měsíců - 4 roky. Před vydáním usnesení, jímž bylo zahájeno trestní stíhání dne 4. 5. 2011, byl žalobce bezúhonnou osobou. Žalobce nebyl vzat do vazby.

14. K délce trestního řízení. Žalobce byl trestně stíhán po dobu 6 let, 8 měsíců a 25 dnů (od 4. 5. 2011 do 29. 1. 2018), k podání obžaloby došlo dne 26. 2. 2014 poté, co byli zadrženi další 2 obvinění, a obviněným byli ustanoveni obhájci.
15. Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře žalobce. V souzené věci se neprezumuje nemajetková újma, ale je třeba její konkrétní projevy tvrdit a v řízení prokazovat. Žalobce již v žalobě a doplnění tvrzení dostatečně svoji újmu specifikoval a popsal v rámci lhůty pro koncentraci řízení. V řízení bylo prokázáno, že trestní řízení mělo dopad zejména na profesní život žalobce, že k překážkám v práci došlo v souvislosti s trestním stíháním (den následující po sdělení obvinění od 5. 5. 2011 do září 2011, a následně v období od 15. 6. 2016 do 17. 10. 2016, když odsuzující rozsudek, který byl posléze zrušen, byl vydán dne 6. 4. 2016; k ukončení pracovního poměru došlo v důsledku trestního stíhání, kdy dne 17. 10. 2016 žalobce uzavřel dohodu o rozvázání pracovního poměru, přičemž mu byla vyplacena částka 900 000 Kč). Bylo zasaženo i do jeho rodinného života z obavy trestu a finančního zajištění rodiny. Věc nebyla medializována, v průběhu trestního stíhání žalobce nebyl omezen na osobní svobodě. Odvolací soud zvažoval též dopady nezákonného rozhodnutí do osobnostní sféry žalobce, nepříznivost jejich vlivu na pověst poškozeného, jeho dosavadní způsob života apod. Odvolací soud nezpochybnuje nikterak subjektivní nepohodu, v níž se žalobce zcela pochopitelně trestním stíháním ocitl, čest a dobrá pověst žalobce mohly být toliko potenciálně ohroženy, k jejich poruše ani v profesním životě nedošlo, což lze dovodit i z toho, že i přes výše zmíněné překážky v práci, byl žalobce od roku 2011 do 2016 zaměstnán v pozici ředitele pobočky banky. Odvolací soud přihlédl též k tomu, že žalobci jako zcela bezúhonné osobě hrozil nepodmíněný trest s ohledem na trestní sazbu jen naprosto teoreticky. Žalobce mohl být nucen v průběhu trestního stíhání konfrontovat své plány, výhledy, tím spíše, že byl po vynesení 2 nepravomocných odsuzujících rozsudků zproštěn obžaloby z důvodu dle § 226 písm. b) tr. ř. proto, že skutek, pro který byl stíhán, není trestným činem. Žalobce spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a nelze mu přičítat k tíži změnu právního zástupce a způsob obhajoby, který byl konstantní. Trestní stíhání vždy představuje zásah do práv stíhané osoby, a je nepochybné, že nezákonné trestní stíhání je způsobilé vyvolat i vznik nemajetkové újmy. Žalobci vznikla nemajetková újma v příčinné souvislosti s jeho necelých 7 let trvajícím nezákonným trestním stíháním. Nutným důsledkem toho je, že stát za takovou újmu odpovídá v režimu zákona č. 82/1998 Sb., a proto se odvolací soud dále zabýval otázkou, zda a jakého odškodnění by se žalobci mělo dostat. Při této úvaze odvolací soud dospěl k závěru, že s ohledem na konkrétní okolnosti případu vznikla žalobci nikoli zanedbatelná újma, žalobci náleží odškodnění ve finanční podobě, avšak ve shodě se soudem I. stupně má za to, že již dostatečnou kompenzací je částka 100 000 Kč, která byla žalobci v průběhu řízení vyplacena, a která odpovídá i komparaci s případy, na něž odkázal soud I. stupně (věc 23 C 210/2012), nebo též odvolací soud - rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 15 C 202/2015, kdy hrozila sazba 1 - 5 let za úvěrový podvod a poškození cizích práv, a žalobci bylo za 2,5 roku nezákonného trestního stíhání vyplaceno 80 000 Kč. Nepřípadný je odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 12 Co 130/2015 - 237, v němž poškozené hrozil trest ve výši 2 - 10 let, tedy nepoměrně vyšší než žalobci, trestní řízení trvalo 1,5 roku, avšak bylo značně medializováno. Pro jiné skutkové okolnosti případu a zejména výši trestní sazby není aplikovatelný odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 29 Co 375/2015 - 510, v němž poškozenému hrozil trest 5 - 12 let, případ byl značně medializován, jednalo se o osobu nadstandardně společensky angažovanou, řízení trvalo 7 let. Odvíjí-li žalobce výši újmy od výše svého platu, který byl poměrně nadstandardní, je nutno konstatovat, že se žalobou nedomáhá náhrady škody spočívající v ušlém zisku. Závěr soudu I. stupně o zamítnutí žaloby co do částky 400 000 Kč je proto správný.
16. K nemajetkové újmě z titulu nepřiměřené délky trestního stíhání. Správně soud I. stupně dospěl k závěru, že celková doba řízení ve vztahu k žalobci trvala 6 let, 8 měsíců a 25 dnů (od 4. 5. 2011 do 29. 1. 2018). Správně soud I. stupně uzavřel, že v řízení vedeném u Městského soudu v Praze

pod sp. zn. 56 T 3/2014 došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení, v jehož důsledku vznikla žalobci nemajetková újma, jejíž vznik se presumuje. Konstatování porušení práva se nejeví jako dostatečné a žalobce má nárok na zadostiučinění v penězích, kdy žalovaná již zaplatila částku 50 000 Kč. Odvolací soud se ztotožňuje i se závěrem, že adekvátní je částka 15 000 Kč ročně, vycházející ze stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010. Napadené usnesení není z pohledu závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněném pod číslem 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, zjevně nepřezkoumatelné. Na přiměřenost výše základní částky zadostiučinění pak nemá vliv ani znehodnocení měny v důsledku inflace nebo změna kursu. Nejvyšší soud ve Stanovisku, pod bodem VI. dospěl k závěru, že pro poměry České republiky je přiměřené, jestliže se základní částka, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází, pohybuje v rozmezí mezi 15 000 Kč až 20 000 Kč za rok nepřiměřeně dlouhého řízení; Stanovisko bylo vydáno v roce 2011, od té doby nedošlo ke změně právního názoru zastávaného Nejvyšším soudem (srov. rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 1964/2012 ze dne 10. 4. 2013). Na částku 15 000 Kč je pohlíženo jako na částku základní, zatímco částka vyšší, blízká se 20 000 Kč, by měla být odůvodněna extrémní délkou řízení, či jinými závažnými okolnostmi, k čemuž s přihlédnutím ke všem okolnostem případu nedošlo. Je zřejmé, že čím déle řízení trvá, tím se stává jeho délka více nepřiměřenou; v souzené věci však nebyla nijak extrémně dlouhá. Řízení bylo prodlouženo v důsledku vydání odsuzujícího rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č.j. 56 T 3/2014 - 4247, který byl zrušen rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 To 72/2016, ze dne 20. 1. 2017, vůči žalobci z důvodů, že se soud nezabýval detailně obsahem údajně usvědčujících důkazů a zjevnou odlišností i ve skutkových zjištěních od obžalovaného Pavla A. Nebytí tohoto prodloužení řízení, nebylo by ani na místě hodnotit délku řízení jako nepřiměřenou.

17. Přestože odvolací soud souhlasí s výší základní částky 15 000 Kč, konstatuje, že soud I. stupně pochybil, dospěl-li (shodně jako žalovaná) k základní částce 100 000 Kč, neboť opomněl, že za prvé 2 roky řízení je nutno přiznat částku ve výši $\frac{1}{2}$. Při řízení trvajícím 6 let, 8 měsíců a 25 dnů činí základní částka $86\,042\text{ Kč} / (5 \times 15\,000) + (8 \times 1\,250) + 1\,042\text{ Kč}$ za 25 dnů/.
18. Soud I. stupně zohlednil kritérium složitosti věci a ponížil z důvodu skutkové, právní a procesní složitosti částku o 20 %. S touto korekcí odvolací soud souhlasí, vycházející z toho, že procesní složitost spočívá zejména v počtu 10 obžalovaných, skutková složitost spočívá ve vypracování znaleckých posudků a výslechu svědků. Řízení se konalo na 2 stupních soudní soustavy, což soud I. stupně zohlednil a přihlédl k tomu, že využití opravných prostředků objektivně prodlužuje celkovou dobu řízení o dobu potřebnou pro přezkum v důsledku toho, že ve věci rozhoduje soud vyššího stupně. Žalobce nenese odpovědnost za dalšího spoluobžalovaného, vyloučení věci vůči jednomu obžalovanému je možným (nikoli nutným) postupem soudu, i s ohledem na skutkové okolnosti případu bylo třeba primárně projednat jeden skutek v jediném řízení. K námitce žalobce, že stačilo, aby si orgány činné v trestním řízení vyžádaly výsledky interního auditu banky, je třeba uvést, že soud rozhoduje vždy na základě provedeného dokazování v souhrnu všech skutečností, které zjistil, a při rozhodování nemůže vyjít jen ze soukromé listiny a bez dalšího převzít její závěr.
19. Na rozdíl od soudu I. stupně však odvolací soud shledal důvodným provést zvýšení částky z hlediska významu řízení pro žalobce o 10 %. Význam řízení pro žalobce odvolací soud posoudil z hlediska objektivního i subjektivního. Z objektivního hlediska je s trestním řízením spojen vyšší význam v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva i konstantní judikaturou Nejvyššího soudu či Ústavního soudu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 67/2005), neboť trestní řízení negativně ovlivňuje a zatěžuje osobní život poškozeného. Z hlediska subjektivního odvolací soud odkazuje na své závěry uvedené zejména v bodu 15. odůvodnění.

20. Po uvedených modifikacích dospěl odvolací soud k závěru, že žalobci náleží částka 77 438 Kč, tedy základní částka 86 042 Kč ponížená o 20 % z hlediska skutkové a procesní složitosti a navýšená o 10 % z hlediska významu řízení pro žalobce. Protože žalovaná v průběhu řízení zaplatila 50 000 Kč a výrok II., kterým bylo žalobci přiznáno dalších 30 000 Kč nebyl odvoláním napaden, neshledal odvolací soud odvolání žalobce co do částky 23 200 Kč ve výroku III. ve shodě se soudem I. stupně důvodným. Šestiměsíční zákonná lhůta k uspokojení nároku dle § 15 zák. č. 82/1998 Sb. uplynula 8. 12. 2018, a od následujícího dne žalobci náleží úrok z prodlení podle § 1970 o. z. ve výši podle § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.
21. Z důvodů shora uvedených odvolací soud podle § 219 o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně v napadeném rozsahu jako věcně správný potvrdil včetně výsledku sporu odpovídajícího výroku o náhradě nákladů řízení, neboť lze konstatovat, že tím, že byl žalobci přiznán nárok jen částečně, byl žalobce úspěšný ve věci samé, ačkoli mu nebylo přiznáno jím požadované plnění nebo jeho výše, jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2707/2013.
22. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 o. s. ř. za použití § 142 odst. 1 o. s. ř. Procesně úspěšná žalovaná má nárok na náklady řízení (paušální náhrada hotových výdajů ve smyslu § 151 odst. 3 o. s. ř.) za účast při jednání odvolacího soudu dne 23. 9. 2020 ve výši 300 Kč podle § 1, 3 písm. c) vyhl. č. 254/2015 Sb. Tuto částku odvolací soud uložil zaplatit žalobci ve lhůtě dle § 160 odst. 1 o. s. ř.
23. Odvoláním zůstaly nedotčeny výroky I. a II. napadeného rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu I. stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 23. září 2020

Mgr. Lubor Veselý v.r.
předseda senátu